

üks seltsfond munke sojemattes mades, kes selle seadusse al seisid, et ello aia palja jallo piddid káima, ja nimmetadi neid sepárrast palja-jalla mungaks. Üks paar neistsugust tuli üksford ühhel õhtul kauniste hilja ühte küllasse, ja tahtsid õseks senna jada. Et seal küllas egga külla liggidal kõrtsi ei olnud, siis läksid külla lihkonikko jure, kus neid ka ausaste wasto woeti. — Teine neist olli kaunis sõõnd mees, teine kuiwetand.

Párrast, kui nemmad sõnud ja jonud, wiis perremees neid ühte pissokesse maggamisse kambri, mis temma omma maggamisse kambri kõrwas olli, muud kui õhhuke laud wahhe-sein teggi wahhet.

Kui perremees ja ta naene ka maggama läksid, siis kargasid mungad lipsti tassa hiljokeste maast ülles, seádsid kõrwad wasto laud wahhe-seina ja tahtsid kuloda, mis salla jutto nad issekeskes piddid sossima. — Agga mis kuulsid waesed mehhed! — — Nad said selgeste arro, et mees ütles: „Teine on raswane kül, teine polle weel su-

reste; agga siiski, kui meie mollematte lihha seggaminni katki raiume ja worstiks teme, küllab siis ikka omma parraja kasso same. Sellepárrast ollen ma jo arwand, et mollemad árratoppa.“ Oh kui nüüd meeste juuksed püsti, werri káhhisema ja reied löddisema láksid! ja kohhe rutto ja rutto nou piddama, kuida ellusalt woi hingega weel peáseada: ei polnud siis muud nou leida, kui et haknast wálja kargada.

Kuiwetand mees läks enne tassafeste hakna jure, teggi lahti, ronnis wálja, ja siis ni rutto lippates, nago olleksid püksid jalgas põltenud, ikka küllast wálja.

Se teine lihham mees ronnis kül ka haknast wálja, agga sure hirmo párrast ruttoga mahha hüppades kormistas omma raske kehha párrast ni rángaste, et jalla lu murdis. Nüüd olli diete kirjo luggu: appi hüda ei tohtind, wallo párrast karjuda ei tohtind, katkine särelu ei wõtnud kehha kanda, — jah, luggu olli kirjum kui kirjo. — Katsus ommeti sure walluga káppokille ühte pis-